

Само две живи същества в тази творба не са омаяни от Петрашева. Само техните очи са отворени и виждат, само те са реалистите и знаят истинската стойност на госпожицата (не говорим за нейната красота). Това са Хиршфелд и булдогът на Харсфелд.

Всички останали са в различна степен нейни жертви.

Авторът почти избягва действието в романа - има срещи, които траят дълго, има дълги разговори, игри на покер, разсъждения. Смърт, малко живот и т.н. Почти като мнозинството от съвременните европейски филми. Но постепенно ние разбираме веруото на Елена Петрашева. Ненатрапчиво. Спокойно! Тя иска всичко, така както разбира нещата. За себе си, без да се вълнува от жертвите, които падат около нея.

Съвсем логично страстта на немския пилот Райхерт, разочарован от Петрашева, независимо, че тя е бременна от него, води до неадекватност в поведението му по време на въздушния бой и той загива.

Същото би могло да се каже и за смъртта на годеника на Петрашева, фон Харсфелд, който загива на италианския фронт, като мнението е, че тази смърт е била един вид самоубийство.

Независимо, че войната, поне за българите, е към края си, независимо, че всъщност цялото действие е между офицери, участващи в една или друга степен, повече или по-малко в това действие, картината на войната е нахвърляна с бегли изречения, бих казал дори щрихи. Мръсни деца, липса на продукти, ядящи до пресита български офицери и от друга страна - немски военни, имащи всичко, всичко има и българският военен и социален елит - покер, храна и т.н.

Димов е създал една галерия от имена и образи на чужденци, а липсват български такива. Така до края на романа не научаваме името на бащата на Петрашева, виден български генерал, вече починал. А намираме генерал Шолц, полковник Ладенбург, споменатите по-горе и т.н. Говори се за големите немски пилоти като Рихтхофен и Ешвеге, към чието майсторство се стреми Райхерт, мъжът, от когото най-сетне госпожица Петрашева е бременна.

Но нито дума за големите български пилоти по това време. за които можем да разберем и получим информация от великолепната книга на сина на Ал. Теодоров-Балан, също пилот.

И въпреки че действието се води в България, аз нямам чувството, че тук живеят българи. Толкова е стеснен кръгът на героите, кръгът на интереси и чувства около Петрашева, кръг от чужденци. В това отношение Димов е постигнал невероятен успех.